

HET PRIESTERSCHAP WERD DOOR JEZUS CHRISTUS VERANDERD (2)

HJM Sales (met dank aan zr. T. Müller-v.d. Graft voor haar aanwijzingen)

Hebr. 7:12 – “Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.”

Geliefde broeders en zusters, in Deel 1 van deze studie over het veranderde priesterschap hebben we de verschillen tussen de twee bergen Sinaï en Sion benadrukt. De vraag werd opgeworpen of wij als Gods priesters in ons dienstbetoon aan Hem de berg van de Wet en Dienstbaarheid (Sinaï) willen beklimmen, óf dat wij de berg van Genade en Vrijheid (Sion) beklimmen. Dienen wij God vanwege de werken of dienen wij Hem in alle geestelijke vrijheid? Willen wij op grond van de Wet gerechtvaardigd worden, zoals de biddende Farizeeër in de tempel, of liever op grond van Genade zoals de tollenaar die deemoedig zijn zonden beleeft (Luk. 18:10-14)? De apostel Paulus beantwoordde het in Rom. 8:2 als volgt: “Want de wet des Geestes des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.”

In Deel 2 komen de volgende paragrafen aan de orde:

- Het oude Levitische priesterschap
- Waarom moest het Levitische priesterschap veranderd worden?

Het oude Levitische priesterschap

Nadat God Zijn volk Israël uit Egypte had weggeleid, vertoefde hun grote leider Mozes veertig dagen en nachten bij de Heer op de berg Sinaï. Daar ontving hij uit Gods handen Zijn Wetten en Verordeningen. U kunt dit lezen in het boek Exodus, hoofdstukken 19-24. God bepaalde hier ook, dat Aäron, de broer van Mozes, hogepriester moest worden in een door God verordene tabernakeldienst, cq. tempeldienst. U kunt dit lezen vanaf Ex. 25. De Tabernakel wordt daarom ook wel de Tabernakel van Mozes genoemd, omdat Mozes van de Here God de opdracht kreeg om een woning (tabernakel) voor Hem te bouwen (Ex. 25:8-9), zodat Hij temidden van Zijn volk Israël zou kunnen wonen.

God bepaalde voorts, dat Aärons zonen en verdere afstammelingen tot priesters gewijd moesten worden (Ex. 28-29; Lev. 8). Omdat Mozes en Aäron afkomstig waren uit de stam van Levi, moesten de priesters dus eveneens tot de stam Levi behoren.

Deut. 21:5 – “Dan zullen de priesters, de kinderen van Levi, toetreden; want de HEERE, uw God, heeft hen verkoren, om Hem te dienen, en om in des HEEREN Naam te zegenen, en naar hun mond zal alle twist en alle plaag afgedaan worden.”

Op deze bepaling werd nauwgezet toegezien. Zo moesten bijvoorbeeld de priesters na de terugkeer van het Joodse volk uit de Babylonische ballingschap aan de hand van hun geslachtsregister kunnen aantonen, dat zij tot het priesterlijke geslacht Levi behoorden.

Ezra 2:62-63 – “Dezen zochten hun register, onder degenen, die in het geslachtsregister gesteld waren, maar zij werden niet gevonden; daarom werden zij als onreinen van het priesterdom geweerd. En Hattirsátha zei tot hen, dat zij van de allerheiligste dingen niet zouden eten, totdat er een priester stond met urim en met thummim.”

God koos de zonen van de stam Levi voor een bijzonder priesterschap, het Levitische priesterschap genaamd. Alleen en uitsluitend de afstammelingen van Levi konden Gods priesters worden om Hem te dienen. Met andere woorden, men kon geen priester worden op grond van een eigen besluit of op grond van persoonlijke vroomheid of door bijvoorbeeld de keus van het volk. Neen, er moest sprake zijn van de door God vereiste familierelatie. De stam Levi was uiteraard hiermee bevoorrecht.

Omdat de priesters en de hogepriester via Aäron uit de stam Levi kwamen, was in Israël het priesterschap en het koningschap strikt gescheiden. Want de koningen kwamen immers voort uit het huis van David uit de stam van Juda.

In feite was geheel Israël door God als een priesterlijk koninkrijk en een heilig volk verkozen. Ex. 19:6 – *“En gij zult Mij een priesterlijk koninkrijk, en een heilig volk zijn. Dit zijn de woorden, die gij tot de kinderen Israëls spreken zult.”*

Deze uitverkiezing werd onder andere zichtbaar in de besnijdenis. Het vereiste reinheid van ieder en verleende het recht om God tot in de Voorhof van de Tabernakel te naderen. Het volk mocht dus niet in het Heiligdom van de Tabernakel komen. Dit moeten we ons goed realiseren.

De priesters waren echter de heiligen onder het heilige volk Israël. Zij mochten dichter dan het gewone volk bij God komen (Ex. 19:22). Want zij mochten namelijk verder dan de Voorhof gaan en tot in het Heiligdom van de Tabernakel (Gods woning) komen. Maar nooit mochten zij in het Allerheiligdom in Gods onmiddellijke nabijheid komen. Desondanks mochten de priesters tóch geen lichaamsgebreken hebben (Lev. 21:17-23). Want zoals we lezen, eiste God ook volkomenheid indien men Hem diende in het brengen van de voorgeschreven offeranden in de Tabernakel. Dit was de zogenaamde tabernakeldienst.

De Levitische priesters waren met name betrokken bij het daadwerkelijk slachten van de offerdieren, het daadwerkelijk brengen van de offeranden op het brandofferaltaar en het reukofferaltaar en het daadwerkelijk verrichten van de andere religieuze handelingen. Met als hét grote doel, dat het volk van Israël met God werd verzoend. Daartoe moesten de zonden van het volk met dierenbloed worden bedekt.

De tabernakeldienst was daarmee een heel belangrijk onderdeel van Gods Wet. Veel bepalingen in de Wet handelden specifiek over het uitgebreide offersysteem van met name geslachte offerdieren. Het was een dienst die verricht werd in een fysieke tent, de Tabernakel, doch later ook in de tempel.

De priesters waren de dienaren van de Heer. Zij bemiddelden als plaatsvervangers van het volk Israël in het contact met de Heer. Dit principe van bemiddeling zien we terug in de Hebreeuwse grondtekst. Want een *“priester”* is in het Hebreeuws een *“koheen”* (כוהֵן). Dit woord komt van *“kaahan”* (כָּהֵן) dat *“bemiddelen, middelaar zijn”* betekent. Dat wil zeggen, priesters brengen mensen tot God.

Broeders en zusters, de priesters moesten uit de stam Levi afkomstig zijn. Maar dat was niet de enige voorwaarde voor hun priesterschap. De priesters moesten zoals hiervoor reeds indirect is opgemerkt ook heilig zijn (Lev. 21:6). Zij moesten in reinheid leven. Een priester mocht bijvoorbeeld geen hoer, een verkrachte vrouw of een door haar man verlaten vrouw trouwen (Lev. 21:7). Priesters moesten geheiligd worden om aan God het priesterambt te bedienen. Ex. 29:1 – *“Dit nu is de zaak, die gij hun doen zult, om hen te heiligen, dat zij Mij het priesterambt bedienen: neem een var, het jong eens runds, en twee volkomen rammen;”* Teneinde hen te heiligen, moesten er een aantal offeranden worden gebracht. De voornaamste hiervan waren drie dierenoffers, namelijk een var (jonge stier) en twee rammen.

De var moest worden gebracht tot verzoening van de zonden van de toekomstige priester. Dit kunt u lezen in Ex. 29:10-14. De eerste ram werd gebracht voor de volkomen overgave van de toekomstige priester aan God (Ex. 29:15-18). De tweede ram moest worden gebracht voor de toewijding van de toekomstige priester aan God (Ex. 29:19-28).

Broeders en zusters, het Levitische priesterschap, dat wil zeggen het dienen van de Heer door de priesters (en de hogepriester), was op de Wet gebaseerd. Ook dit moeten wij ons goed realiseren. God gaf Zijn Wetten op de berg Sinaï via Mozes aan het volk Israël als onderdeel van een Verbond (het zogenaamde Oude of Eerste Verbond), dat Hij met hen had gesloten. In Deel 1 van deze studie werd ons duidelijk, dat Sinaï de berg van de Wet en Dienstbaarheid voortstelt.

In Gods Wetten werden maar liefst 613 geboden en verboden opgesomd. Deze geboden en verboden moesten allemaal worden gehoorzaamd. Het volk van Israël was dan ook geheel op het onderhouden van al die bepalingen gefocust. Bij het overgrote deel van het volk ging het hierdoor niet meer om het innerlijk van harte liefhebben van God. Neen, men richtte zich

op het volbrengen van alle bepalingen. Het waren voor hen verplicht te volbrengen werken geworden. En men dacht hierdoor door God gerechtvaardigd te zullen worden.

Zoals reeds opgemerkt waren er veel geboden in de Wet over het brengen van offeranden aan God, vooral van offerdieren. Deze offeranden waren bedoeld om de zonden van het volk van Israël te verzoenen. In deze studie ga ik hier niet in directe zin op in. Maar, broeders en zusters, het was offeren, offeren en nog eens offeren om verzoening te ontvangen en met God verzoend te blijven! God moest welhaast tevreden worden gehouden, althans zo leek het. Ontelbare dieren werden er geslacht! Het offeren van al die dieren was daardoor een zware dienst van het verrichten van werken. Net zoals de Wet.

Het Jodendom kent daarom in feite twee heel zwaar op de mensen drukkende jukken. Maar deze jukken zijn nooit en te nimmer te dragen, laat staan te volbrengen. Zo hoorde ik eens een Messiaans-Joodse vrouw zeggen: *“Het Jodendom is als het lopen op een evenwichtsbalk en steeds maar bang zijn, dat men er afvalt.”*

- Het eerste juk was het moeten onderhouden van alle 613 verboden en geboden. Op overtreding van sommige bepalingen stond zelfs de doodstraf.
- Het tweede juk was de plicht om voor honderd procent dienstbaar aan God te zijn. Maar er was hierbij geen enkele vrijheid. Men was gebonden aan de Wet met al die strenge eisen.

De Levitische hogepriester was de leider van de tabernakeldienst (2 Kon. 12:7; 22:4). Hij was de eindverantwoordelijke en uiteraard dus ook het hoofd van de priesters. Hij was de belangrijkste vertegenwoordiger van het volk voor God. Hij besliste over godsdienstige geschillen. Bij belangrijke zaken moest de hogepriester de wil van God vragen door middel van de Urim en de Thummim. De Urim en de Thummim representeerden het goddelijke gericht. In het kader van deze studie voert het te ver om hier verder op in te gaan. Het hogepriesterschap was in principe erfelijk en daarom bekleedde de hogepriester zijn ambt levenslang, behalve wanneer hij ongeschikt was geworden voor zijn taak of een misdrijf begaan had.

Ps. 106:16 duidt de hogepriester aan als de heilige van de Heer. Het was dus een grote eer om hogepriester te mogen zijn. Niet alleen moest hij uit de stam Levi afkomstig zijn, maar aan hem werden ook zeer hoge eisen van reinheid en heiligheid gesteld. Een hogepriester was een door God geroepene en moest beslist aan de gestelde voorwaarden voldoen. Zo moest hij ook behoorlijk medelijden met de zwakken kunnen hebben, omdat hij besepte dat hijzelf ook een zwak, zondig en sterfelijk mens was. Hebr. 5:1-4 – *“Want alle hogepriester, uit de mensen genomen, wordt gesteld voor de mensen in de zaken, die bij God te doen zijn, opdat hij offere gaven en slachtofferen voor de zonden; Die behoorlijk medelijden kan hebben met de onwetenden en dwalenden, overmits hij ook zelf met zwakheid omvvangen is; En om derzelve zwakheid wil moet hij gelijk voor het volk, alzo ook voor zichzelf, offeren voor de zonden. En niemand neemt zichzelf die eer aan, maar die van God geroepen wordt, gelijkewijs als Aäron.”*

Daarom moesten schelletjes (belletjes) aan de zoom van het kleed van de hogepriester God eraan herinneren, dat Hij aan hem (de hogepriester) als middelaar de volmacht en de bevoegdheid had gegeven om Hem tot in het Allerheiligdom te mogen naderen (Ex. 28:35). Dan zou Hij de hogepriester niet doden, hoewel deze een zondig mens was. Want de hogepriester mocht in tegenstelling tot de gewone priesters wél tot in het Allerheiligdom van de Tabernakel komen, waar God zetelde en woonde. Alhoewel, dat was slechts éénmaal per jaar op de Grote Verzoendag toegestaan, teneinde door middel van het brengen van een specifiek zondoffer en brandoffer verzoening te doen voor zichzelf en de zonden van het volk van het afgelopen jaar. U kunt dit in Lev. 16 lezen.

Ook de gouden plaat (een soort diadeem) aan de hoed van de hogepriester had een dergelijke functie. Die gouden plaat was nodig tot vergeving van alle fouten, die bij het brengen van offeranden per ongeluk waren begaan (Ex. 28:36-38; Num. 18:1,23). De heiligheid van God waarvan de gouden plaat sprak, was dus een waarborg voor het volk Israël, dat God die onopzettelijke fouten vergaf en de offeranden tóch in genade aannam.

Broeders en zusters, gewone priesters en het gewone volk mochten nooit in Gods nabijheid in het Allerheiligdom komen. Wat is het dan een onbegrijpelijke en geweldige genade, dat dit door Jezus' volbrachte Verlossingswerk nu totaal is veranderd. In de volgende delen zal ik hier verder op ingaan.

Alles wat de Levitische priesters en de hogepriester deden, was precies voorgeschreven. Er was geen persoonlijke vrijheid en geen innige relatie met God. De meeste priesters hadden in het geheel niet de ervaring van een persoonlijk relatie met God. De bekende Messiaans-Joodse schrijver David H. Stern schreef, dat de Joden zich daarom ver van God en Zijn troon verwijderd voelden en nog steeds voelen. In de tijden van het Oude Testament hadden de Joden nog de mogelijkheid om de Voorhof van de Tabernakel en later de Tempel te betreden. Maar nu in onze tijd hebben zij nog slechts hun gebedenboek. Zij bidden hun voorgeschreven gebeden en verrichten hun voorgeschreven rituelen. Dat is hun godsdienst! Zij zijn gehoorzaam aan vele geboden en voorschriften, zónder een persoonlijke en intieme relatie met God. Dit is diep tragisch!

Maar hierin ontdekken we meteen de ernstige waarschuwing aan ons eigen adres. Als wij God, hoewel wij uit genade wedergeboren zijn, dienen op grond van wetten, geboden en voorschriften (al dan niet uit menselijke kokers afkomstig) zonder met Hem een persoonlijke relatie te onderhouden, dan zijn wij hard op weg om in geestelijke zin Levitische priesters te worden. Dienaren van de Wet, zonder levende hoop.

Waarom moest het Levitische priesterschap veranderd worden?

De bijbel, geïnspireerd door de Heilige Geest verklaart, dat het priesterschap is veranderd. Dit lezen we reeds in de koptekst. Hebr. 7:12 – *“Want het priesterschap veranderd zijnde, zo geschiedt er ook noodzakelijk verandering der wet.”*

Ook zegt de bijbel zelfs, dat het veranderde priesterschap aanleiding was tot een noodzakelijke verandering van de Wet. Waarom eigenlijk, broeders en zusters?

Omdat volgens de schrijver van de Hebreeënbrief het oude priesterschap op grond van de Wet zwak was en niet in staat om de zondige mens te volmaken. Hebr. 7:11 – *“Indien dan nu de volkomenheid door het Levitische priesterschap ware (want onder hetzelfde heeft het volk de wet ontvangen), wat nood was het nog, dat een ander priester naar de ordening van Melchizedek zou opstaan, en die niet zou gezegd worden te zijn naar de ordening van Aäron?”*

De Statenvertaling spreekt hier over *“volkomenheid”*, in het Grieks *“teleiosis”*. Dit zelfstandige naamwoord betekent *“volmaaktheid, voltooiing, vervulling”*, maar dan wel als het resultaat van een proces.

In dit schriftgedeelte wordt door de schrijver op indirecte wijze geconcludeerd, dat het noodzakelijk was dat er een ándere priester (dat wil zeggen, hogepriester) zou komen. Want hij vroeg zich hier af: *“Waarom zou het nodig zijn geweest dat er een andere Hogepriester naar de ordening van Melchizedek opstond, als het Levitische priesterschap in staat zou zijn geweest om wél tot de volmaaktheid van de zondige mens te leiden?”* Hij stelde dus dat het feit, dat er een andere Priester naar de ordening van Melchizedek (en niet naar de ordening van Aäron) moest komen, reeds bewijst dat het Levitische priesterschap te zwak was en geen werkelijk profijt voor de mens bood.

Broeders en zusters, het Levitische priesterschap kón ook niet werkelijk profijt bieden, omdat

het op de Wet was gebaseerd. In Deel 1 zagen we al, dat de mens niet op grond van de Wet tot God kon komen. De Wet was dus onvolkomen en onmachtig om de mens te volmaken. In Rom. 8:3a staat geschreven dat de Wet krachteloos is door het vlees, dat wil zeggen door het zondige, zwakke vlees: *“Want hetgeen der wet onmogelijk was, dewijl zij door het vlees krachteloos was,*”

De Wet kan dan ook zelfs niet levend maken, zoals uit Gal. 3:21 kan worden afgeleid: *“Is dan de wet tegen de beloftenissen Gods? Dat zij verre; want indien er een wet gegeven ware, die machtig was levend te maken, zo zou waarlijk de rechtvaardigheid uit de wet zijn.”*

Dáárom ook stelde Paulus in Gal. 3:13 in sterke bewoordingen, dat Jezus Christus de mens van de vloek der Wet heeft verlost: *“Christus heeft ons verlost van den vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die aan het hout hangt.”*

Het moeten gehoorzamen van de Wet was een vloek voor de mens, omdat hij gedoemd was om te falen. Wie kan immers uit zichzelf heilig en volmaakt zijn, daarnaast álle 613 geboden en verboden uit de Wet steeds maar weer gehoorzamen zonder ooit te falen en óók nog eens alle vereiste werken volbrengen? Niemand toch? En dus was de Wet een vloek en daarom faalden de Levitische priesters en het volk van Israël steeds maar weer in het dienen van God. Gal. 3:10 – *“Want zovelen als er uit de werken der wet zijn, die zijn onder den vloek; want er is geschreven: Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der wet, om dat te doen.”*

De Wet heerste over de mens, zoals we uit Rom. 7:1-2 kunnen afleiden, als een tirannieke, slechte, overheersende echtgenoot over zijn vrouw.

Ook in Hebr. 10:1 kunnen we over de onvolkomenheid van de Wet om de mens te volmaken lezen: *“Want de wet, hebbende een schaduw der toekomstige goederen, niet het beeld zelf der zaken, kan met dezelfde offeranden, die zij alle jaren geduriglijk opofferen, nimmermeer heiligen degenen, die daar toegaan.”*

De Wet inclusief de priesterdienst en het systeem van het offeren van dieren kan de zondige mens niet heiligen. De Statenvertaling gebruikt hier het woord *“heiligen”* in plaats van *“volmaken”*. Doch ook hier wordt hetzelfde Griekse woord gebruikt als in Hebr. 7:11, hoewel nu niet het zelfstandige naamwoord, maar het werkwoord, namelijk *“telei’o-o”*.

In Hebr. 7:18-19 lezen we bovendien, dat de Wet geen enkel ding (ooit) heeft volmaakt. Daarom moest het wettelijke gebod, dat er slechts hogepriesters uit de stam van Levi naar de ordening van Aäron konden worden aangesteld, vernietigd worden. Dat gebod was immers onprofijtelijk en zwak. *“Want de vernietiging van het voorgaande gebod geschiedt om deszelfs zwakheden en onprofijtelijkheids wil; Want de wet heeft geen ding volmaakt, maar de aanleiding van een betere hoop, door welke wij tot God genaken.”*

En in Hebr. 8:7,13 wordt gesteld dat wanneer het Oude Verbond, dat op de Wet was gebaseerd, werkelijk onberispelijk was geweest, God het niet nodig zou hebben geacht om een Nieuw Verbond in te stellen: *“Want indien dat eerste verbond (HJMS, d.w.z. het Oude Verbond gebaseerd op de Wet) onberispelijk geweest ware, zo zou voor het tweede (HJMS, d.w.z. het Nieuwe Verbond) geen plaats gezocht zijn geweest..... Als Hij zegt: Een nieuw verbond, zo heeft Hij het eerste oud gemaakt; dat nu oud gemaakt is en verouderd, is nabij de verdwijning.”*
Het Oude Verbond op grond van de Wet was verouderd en zou uiteindelijk verdwijnen.

Broeders en zusters, de schrijver deed onder leiding van de Heilige Geest werkelijk z'n best om de onvolkomenheid van Wet om zondige mensen te kunnen volmaken, duidelijk te maken aan de lezers van zijn Hebreeënbrief in de christelijke gemeente te Jeruzalem. Dat moest hij ook wel, want die lezers waren Joden en opgegroeid met de Wet. Voor hen was het best moeilijk om de volle vrijheid door het Kruisoffer van Jezus te aanvaarden en te verstaan. Daarom sprak hij in Hebr. 9 opnieuw over dit thema, maar nu specifiek over het onvolmaakte karakter van de Tabernakel en z'n onlosmakelijk verbonden offerdienst.

Deze Tabernakel was volgens hem in Hebr. 9:1,2a een zogenaamd “wereldlijk” heiligdom: *“Zo had dan wel ook het eerste verbond rechten van de godsdienst, en het wereldlijk heiligdom. Want de tabernakel was toeberaid,.....”*

Dat wil zeggen, de Tabernakel was een aards en vergankelijk heiligdom. Het behoorde tot de wereld. Dit is de letterlijke betekenis van het Griekse woord “kosmi'kos” voor “wereldlijk”.

In dit vergankelijke heiligdom dienden sterfelijke priesters en een sterfelijke hogepriester. Het waren doodgewone mensen en dus met zonden behept. En dús was er ook sprake van een vergankelijk priesterdom.

Ook de in de Tabernakel (later in de tempel) gebrachte dierenofferanden waren onvolmaakt, want deze konden het geweten van de mens niet heiligen (niet volmaken), terwijl die dierenofferanden óók de zonden niet konden wegnemen.

Hebr. 9:9 – *“Welke was een afbeelding voor dien tegenwoordigen tijd, in welken gaven en slachtofferen geofferd werden, die dengene, die den dienst pleegde, niet konden heiligen naar het geweten;”*

Hebr. 10:4 – *“Want het is onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden wegneme.”*

Broeders en zusters, al die offerdiensten van duizenden en nog eens duizenden offerdieren brachten de mensen geen echte innerlijke verlossing. Zij konden de Wet niet volbrengen. Het dierenbloed bedekte voor een tijdje hun zonden, maar hun innerlijk werd niet gereinigd. Zij werden niet van hun zonden en hun banden verlost.

De Tabernakel was zelfs om nóg een reden onvolmaakt en niet toereikend. Want de toegang tot Gods troon in het Allerheiligdom, waar Hij woonde, was immers gesloten. Slechts éénmaal per jaar op de Grote Verzoendag mocht de hogepriester dit Allerheiligdom betreden om verzoening te doen voor het volk, maar ook voor zichzelf. In de vorige paragraaf heb ik dit reeds aangehaald. Maar zelfs op de Grote Verzoendag vond er geen échte verlossing van zonden plaats. En zo leefde men onder het Oude Verbond gedurende het hele jaar naar de Grote Verzoendag toe zonder ooit écht te worden vrijgemaakt.

In Hebr. 9:7-8 lezen we, dat (in die tijd) de Heilige Geest de (ware) weg des heiligdoms (dat wil zeggen, het tot God mogen naderen via het Kruisoffer van Jezus) nog niet zichtbaar had gemaakt, nog niet had geopenbaard: *“Maar in den tweeden tabernakel ging alleen de hogepriester, eenmaal des jaars, niet zonder bloed, hetwelk hij offerde voor zichzelf en voor des volks misdaden. Waarmede de Heilige Geest dit beduidde, dat de weg des heiligdoms nog niet openbaar gemaakt was, zolang de eerste tabernakel nog stand had;”* Daarom móést er een meerdere en wél volmaakte Tabernakel komen, broeders en zusters! Géén aardse, materiële Tabernakel meer! Zowel het heiligdom van de oude Tabernakel (de “eerste tabernakel” genoemd) als het allerheiligdom (de “tweede tabernakel”) moesten verdwijnen. Want de tabernakeldienst was onvolmaakt en kon de mens niet heiligen, noch volmaken. Daarom moest er óók een nieuwe Hogepriester komen, namelijk de Here Jezus Christus, Die een rein en absoluut volmaakt Offer zou brengen, namelijk Zichzelf. Johannes de Doper verklaarde over Jezus: *“Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt!.....”* (Joh. 1:29b).

Broeders en zusters, was er dan helemaal niets goeds aan de Wet? Jawel! Paulus zegt dat de Wet goed, heilig en rechtvaardig is (Rom. 7:7-12). Door de Wet kende Israël de zonde (Rom. 3:20b; 7:7; Gal. 3:19). De Wet fungeerde én fungeert nog steeds als een tuchtmeester (Gal. 3:24), die Israël bewaart tótdat het Jezus aanneemt. Beter is het om van “pedagoog” te spreken, want het gebruikte Griekse woord “paidago'gos” duidt op een “schoolmeester, voogd”. God gaf de Wet om het volk Israël tot zondebesef te brengen. Zodanig, dat zij hun zonden en tekortkomingen zouden erkennen en het tot God zouden uitschreeuwen om genade, barmhartigheid en verlossing. Helaas dachten het volk en hun leiders juist, dat zij rechtvaardig waren als zij maar de vereiste werken van de Wet volbrachten.

In de volgende delen van deze studie over het veranderde priesterschap zullen we zien dat God Zelf die nieuwe, volmaakte, geestelijke Tabernakel bouwt. Ja, broeders en zusters, Hij

bouwt nu aan een geestelijke Tabernakel, ook genoemd de Gemeente, het Lichaam van Christus en de Bruid van het Lam. In háár wilde Hij voortaan wonen en dus níet meer in een materiële, wereldlijke tabernakel! Enkele schriftgedeelten die hierop duiden zijn:

1 Cor. 3:9b – “....., Gods gebouw zijt gij.”

Efez. 2:20-22 – “Gebouwd op het fundament der apostelen en profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen; Op Welken het gehele gebouw, bekwamelijk samengevoegd zijnde, opwast tot een heiligen tempel in den Heere; Op Welken ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in den Geest.”

Hebr. 11:10 – “Want hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God is.”

Hebr. 12:22-23 – “Maar gij zijt gekomen tot den berg Sion, en de stad des levenden Gods, tot het hemelse Jeruzalem, en de vele duizenden der engelen; Tot de algemene vergadering en de Gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn, en tot God, den Rechter over allen, en de geesten der volmaakte rechtvaardigen;”

Openb. 21:2-3 – “En ik, Johannes, zag de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is. En ik hoorde een grote stem uit den hemel, zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn.”

En hoe bouwt God de Vader aan de nieuwe Tabernakel? Hij doet dit door en middels de nieuwe en volmaakte Hogepriester, Zijn eigen Zoon Jezus Christus. Hebr. 9:11 – “Maar Christus, de Hogepriester der toekomstige goederen, gekomen zijnde, is door den meerderen en volmaakten tabernakel, niet met handen gemaakt, dat is, niet van dit maaksel,”

Jezus ging niet met dierenbloed, maar met Zijn eigen uiterst reine en kostbare Bloed het Allerheiligdom in de hemel binnen om voor het zondige mensdom een eeuwige verlossing tot stand te brengen. De Heilige Geest opende voor iedere in Jezus gelovende mens voor eeuwig de weg naar de troon van God. Dit gebeurde toen Jezus als een Offerlam op het kruishout van Golgotha stierf. Dit heilsfeit werd zo treffend uitgebeeld, toen op het moment dat Jezus stierf, het Voorhangsel in de tempel doormidden scheurde (Matt. 27:50-51). En zoals u weet was de Voorhang de toegang tot het Allerheiligdom van de aardse tabernakel.

Ja, broeders en zusters, waarachtige vergeving en verlossing van zonden wordt slechts realiteit door Jezus, het Lam van God, Die onschuldig voor ons stierf.

Hand. 4:12 – “En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.”

Hebr. 5:9-10 – “En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden; En is van God genaamd een Hogepriester, naar de ordening van Melchizedek.”

Hebr. 7:25 – “Waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden.”

Broeders en zusters, nu is er een betere hoop voor iedereen, voor Jood en heiden. Namelijk voor hen die in Jezus Christus zijn en door Hem tot God naderen. God zegene u. Amen.

(wordt vervolgd)